

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 1 Medlem til Udvalget angaaende Forslag til Beslutning angaaende Valgkredsordningen.

Paa Formandens Forslag valgtes *Mølgaard-Nielsen*.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af tredje Behandling af Forslag til Lov om Hærens Ordning.

Slengerik: Jeg omtalte i Gaar den Overenskomst, der er sluttet mellem de 27 og de to Gange 11. Jeg kunde have Lyst til i Dag at begynde med at ofre et Par Ord paa at omtale den Maade, hvorpaa denne Overenskomst er bleven til. Jeg gør det blandt andet af den Grund, at jeg erindrer, at for en Del Aar tilbage, i 1894, da den berømmelige Overenskomst den Gang blev sluttet, blev der af den nuværende højtærede Forsvarsminister i meget høj Grad taget til Orde mod den Maade, hvorpaa man havde indgaaet den Overenskomst. Jeg erindrer, at det daværende ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds — hvilket den højtærede Forsvarsminister jo er endnu — den Gang udtalte sig skarpt imod hele den Maade, hvorpaa Overenskomsten kom i Stand. Han sagde, at den var bleven sluttet bagom Vælgerne og bagom Rigsdagen, og han sagde, det var en Overenskomst, der var bleven sluttet ikke ad den parlamentariske Forhandlings Vej, men en Overenskomst, som var indgaaet i Krogene, i Vinduesfordybningerne. Og det ærede daværende Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds var meget indigneret over, at Overenskomsten var bleven indgaaet paa den Maade. Han mente, at i Fremtiden burde Venstre sørge for, naar man indgik Overenskomster, naar man gik paa Forhandling med hinanden og blev enig, at lade dette ske ad den almindelige parlamentariske Forhandlings Vej, aabent og ærligt, offentligt for Vælgernes Øjne, saadan at Vælgerne fuldstændig kunde følge med ved det, der skete. Jeg var den Gang ganske enig med, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing da sagde. Men det undrer mig ganske vist i allerhøjeste Grad at se, at den højtærede Forsvarsminister nu kan finde sig i at benytte netop den Fremgangsmaade, som han den Gang, i 1894, saa stærkt fordømte.

Og man er jo endogsaa gaaet noget videre i denne Omgang, end man gik i 1894. Det er rigtigt, at i 1894 blev Overenskomsten sluttet bag Vælgernes Ryg, bag Rigsdagens Ryg, i Vinduesfordybningerne og i Krogene her i Rigsdagsbygningen. Men denne Gang er man gaaet saa vidt, at man fuldstændig har forladt Rigsdagen. Man har tyet til en af Byens Beværtninger — naturligvis en af de honnerte Beværtninger, bevares vel — og har siddet og udarbejdet en Militæroverenskomst der. Det forekommer mig, at dette er en Karakteratur af parlamentarisk Fremgangsmaade, og jeg vilde ønske, at den højtærede Forsvarsminister kunde have holdt fast ved, hvad han sagde i 1894, jeg vilde ønske, at han kunde have forhindret, at noget saadant skete nu. Men nu er det jo sket, og der er jo nogen Rimelighed for, at saa længe de, der for Øjeblikket raade i denne Sal, blive ved med at spille første Violin, ville Overenskomsterne ogsaa i Fremtiden blive behandlet under den Art Forhandling. Det kan vel ikke nytte noget, at vi fra vor Side advare derimod, endskønt vi maatte jo have Lov til at gaa ud fra, at den højtærede Forsvarsminister og de, der fulgte ham i 1894, kunde være ganske enige med os i den Opfattelse, som jeg gør gældende her i Dag.

Der er i denne Sag blevet talt en hel Del om de sagkyndige, men Forholdet er vistnok det, at naar vi i Fremtiden tale om Militærvæsen og nævne de sagkyndige og Sagkundskaben i Forbindelse med dette, saa vil det kun fremkalde et stort Smil. Jeg tror i Virkeligheden ikke, man skal tage Sagkundskaben, sat i Forbindelse med Militærvæsenet og Forhandlingerne paa Rigsdagen, højtideligt. Jeg har jo nok lagt Mærke til, at man ynder fra en vis Side at tale ikke blot om „Sagkundskaben“, men om „den ansvarlige Sagkundskab.“ Jeg kan forstaa, af hvilken Grund man hænger dette Tillægsord til. Man mener vel sagtens, at naar der bliver sagt „ansvarlig“, saa lyder det noget mere højtideligt. Eller maaske bruger man det Udtryk „ansvarlig“ som et Slags Prædikat, der skal pynte, ligesom naar man f. Eks. bruger „Kgl. Hof“ som Prædikat ved en Bestilling, man har. Vi ere jo paa det rene med her, at naar der er Tale om den Maade, hvorpaa vort Militærvæsen skal ordnes, saa er det Lovgivningsmagten, der har Ansvaret, og ikke de sagkyndige. Det er én Side af Sagen. Men naar jeg taler om, at der kan være Grund til at trække paa Smilebaandet, naar man taler